

येशू ख्रिस्ताचे प्रकटीकरण - क्रमांक सोळा

सात गडगडाटांचे उघड प्रकटन: प्रकटीकरण आणि लपलेला इतिहास यांचे एक भविष्यवाणीपर विश्लेषण

Jeff Pippenger
2023-11-15

आपण प्रकटीकरण अध्याय अकरा ते तेरा यांमध्ये दर्शविलेल्या सात गडगडाटांच्या गुप्त इतिहासाद्वारे ओळखल्या जाणाऱ्या भविष्यवाणीतील घटनांच्या क्रमाची मांडणी करित आलो आहोत. या घटनांच्या विकासातील त्या टप्प्यापर्यंत आपण अद्याप पोहोचलेलो नाही, जिथे आपण प्रोटेस्टंटिझमच्या शिंगाचा आणि रिपब्लिकनिझमच्या शिंगाचा इतिहास एकमेकांवर अध्यारोपित करू. तसेच, मध्यरात्रीच्या आरोळीच्या संदेशात इस्लामची भूमिका नेमकी अधोरेखित करता येईल असा समजुतीचा पाया देखील आपण अद्याप तयार केलेला नाही. तथापि, या घटनांशी निगडित एक अत्यंत महत्त्वाचे सत्य आहे, जे एखाद्या व्यक्तीने उलगडल्या जात असलेल्या सत्यांना समजल्यावर त्याने काय करावे हे ओळखून देते. प्रकटीकरणातील आशीर्वादामध्ये लिहिलेल्या त्या गोष्टी “पाळण्याची” जबाबदारी अंतर्भूत आहे.

उघड केली जात असलेली इतिहासाची रेषा, जे त्यामधील लिहिलेल्या गोष्टी ऐकतील, वाचतील आणि पाळतील त्यांच्यापर्यंत देवाची सर्जनशील शक्ती पोहोचविते. म्हणून, “तीन अडीच दिवस” या काळाचे महत्त्व स्थापित करण्यासाठी—ज्या काळात एलियाह आणि मोशे मृत कोरड्या हाडांच्या दरीतून जाणाऱ्या माहितीच्या महासुपरमार्गावरील रस्त्यात मेलेले पडले होते—आपण आता यशयाच्या शेवटच्या भविष्यवाणीपर कथनाचा आणि प्रकटीकरण अध्याय अकरा ते तेरा यांचा विचार बाजूस ठेवण्याची वेळ आली आहे. आता आपण “अरण्य” या प्रतीकात्मकतेची ओळख करून घेणार आहोत.

मागील लेखात आपण सात गडगडाटांच्या गुप्त इतिहासाने स्थापित केलेल्या घटनाक्रमाचे चार भविष्यसूचक साक्षीदार ओळखले. ख्रिस्ताच्या प्रतिमेची रेषा, दोन साक्षीदारांची रेषा, पशूच्या प्रतिमेची रेषा आणि उत्तर दिशेच्या बनावट राजाची रेषा.

खोल्या उत्तरराजाच्या वंशपरंपरेचा दुसरा अर्धा भाग, इ.स. ५३८ मध्ये पोपसत्तेला अधिकारप्राप्ती झाल्यापासून सुरू होतो. त्यानंतर पोपसत्ता, म्हणजे उत्तरराजाचा आध्यात्मिक खोटा प्रतिस्पर्धी, हिने बारा शतके आणि साठ वर्षे आध्यात्मिक यरुशलेम व आध्यात्मिक इस्त्राएल यांना तुडवून टाकले.

आणि ते तलवारीच्या धारेने पडतील, आणि सर्व राष्ट्रांमध्ये कैद करून नेले जातील; आणि अन्यजातींचे काळ पूर्ण होईपर्यंत यरुशलेम अन्यजातींकडून पायदळी तुडविले जाईल. लूक 21:24.

योहानाला पवित्रस्थान आणि सैन्य या दोघांचेही मापन करावयास सांगितले गेले, परंतु त्याला अंगण बाहेर ठेवण्यासही सांगितले गेले, कारण ते बारा शंभर साठ वर्षे परराष्ट्रीयाना देण्यात आले होते.

मला काठीसारखा एक वेळू देण्यात आला; आणि देवदूत उभा राहून म्हणाला, उठ, आणि देवाचे मंदिर, वेदी, व त्यात उपासना करणाऱ्यांचे मोजमाप कर. परंतु मंदिराबाहेरील अंगण सोडून दे, आणि त्याचे मोजमाप करू नको; कारण ते परराष्ट्रीयाना देण्यात आले आहे; आणि ते पवित्र नगर बेचाळीस महिने तुडवतील. प्रकटीकरण 11:1, 2.

योहान व लूक साक्ष देतात की अन्यजातीचे लोक “यरुशलेम” “पायाखाली तुडवतील,” “बेचाळीस महिने”पर्यंत. योहान त्या कालावधीची ओळख करून देतो, आणि लूक त्या इतिहासाचा शेवट दर्शवितो. हे दोन्ही साक्षीदार दानियेल अध्याय आठ, आणि वचन तेरा, येथील प्रश्नालाच उद्देशून बोलत आहेत.

मग मी एका पवित्र व्यक्तीस बोलताना ऐकले; आणि जो पवित्र व्यक्ती बोलत होता त्याला दुसऱ्या एका पवित्र व्यक्तीने म्हटले, “नित्य अर्पणाविषयी, उजाड करणाऱ्या अपराधाविषयी, तसेच पवित्रस्थान आणि सेनेला पायदळी तुडवून देण्याविषयीचे हे दर्शन किती काळ राहिल?” दानियेल ८:१३.

पवित्रस्थान व सैन्य किती काळ पायदळी तुडविले जाणार याविषयीचा प्रश्न, दोन उजाड करणाऱ्या सत्तांची ओळख करून देतो, ज्या यरुशलेमला तुडविण्याचे कार्य करतील; दानिएलमध्ये त्याचे प्रतिनिधित्व “पवित्रस्थान” तसेच “सैन्य” असे केले आहे. या वचनाविषयीचा योग्य मूलभूत अर्थ, जसा J. N. Andrews यांनी व्यक्त केला आहे, असा आहे की हे वचन दोन उजाड करणाऱ्या सत्तांची ओळख करून देते, ज्यांनी पवित्रस्थान आणि सैन्य या दोन्हींचे तुडविणे केले. या वचनात ओळखली गेलेली पहिली उजाड करणारी सत्ता मूर्तिपूजकता आहे, आणि दुसरी पोपसत्ता आहे. “सैन्य” हा शब्द, दानिएलने यरुशलेममध्ये, म्हणजे मंदिरात, असणाऱ्या “उपासकां” साठी वापरलेला तोच अर्थ व्यक्त करतो, ज्यांची ओळख योहान “उपासक” अशी करतो.

“दानिएल ८ मध्ये दोन ‘उजाडपणा’ आहेत.—हा तथ्य जोसाया लिच यांनी इतका स्पष्टपणे मांडला आहे की आम्ही त्यांचे शब्द सादर करीत आहोत:

“‘दैनिक यज्ञ’ हा इंग्रजी मजकुरातील सध्याचा पाठ आहे. परंतु मूळमध्ये यज्ञासारखी कोणतीही गोष्ट आढळत नाही. हे सर्व बाजूंनी मान्य केलेले आहे. ते भाषांतरकर्त्यांनी त्यावर लादलेले एक स्पष्टीकरण किंवा अर्थनिर्मिती आहे. खरा पाठ असा आहे, ‘दैनिक आणि उजाडपणाचा अपराध,’ येथे दैनिक आणि अपराध हे “आणि” या शब्दाने एकमेकांशी जोडलेले आहेत; दैनिक उजाडपणा आणि उजाडपणाचा अपराध. त्या दोन उजाड करणाऱ्या सत्ता आहेत, ज्या पवित्रस्थान आणि सैन्य यांना उजाड करणार होत्या.’—Prophetic Expositions, Volume 1, page 127.

“हे स्पष्ट आहे की पवित्रस्थान आणि सैन्य यांना ‘नित्य’ आणि ‘उजाड करणाऱ्या अपराधा’द्वारे तुडविले जाणार होते. वचन १३ चे काळजीपूर्वक वाचन हा मुद्दा निश्चित करते. आणि हे तथ्य दुसरे एक तथ्यही स्थापित करते, अर्थात: या दोन उजाडपणाच्या अवस्था त्या दोन मुख्य स्वरूपांचे प्रतिनिधित्व करतात ज्यांच्या अंतर्गत सैतानाने यहोवाच्या उपासनेचा व कार्याचा उलथापालथ करण्याचा प्रयत्न केला आहे. या दोन संज्ञांच्या अर्थाविषयी श्री. मिलर यांची निरीक्षणे, आणि तो अर्थ निश्चित करण्यासाठी त्यांनी अवलंबिलेली पद्धत, पुढील शीर्षकाखाली सादर केली आहे:”

“दोन उजाडपणे म्हणजे पौत्तलिकता आणि पोपसत्ता”

“मी पुढे वाचत गेलो, आणि दानियेलमध्येच त्याचा [नित्याचा] उल्लेख आढळतो, याखेरीज दुसरे कोणतेही उदाहरण मला सापडले नाही. मग मी [एका concordanceच्या साहाय्याने] त्याच्याशी संबंधित असलेले शब्द घेतले, ‘काढून टाकणे;’ तो ‘नित्य’ काढून टाकील; ‘ज्या वेळेपासून नित्य काढून टाकले जाईल’, इत्यादी. मी पुढे वाचत राहिलो, आणि मला वाटले की या मजकुरावर काहीही प्रकाश मिळणार नाही; शेवटी, मी 2 थेस्सलनीकाकरांस 2:7, 8 येथे पोहोचलो. ‘कारण अधर्माचे गूढ कार्य तर आताच चालू आहे; फक्त जो आता अडथळा करीत आहे तो, तो मार्गातून दूर केला जाईपर्यंत, अडथळा करीत राहिल; आणि मग तो दुष्ट प्रकट होईल,’ इत्यादी. आणि जेव्हा मी त्या मजकुरापर्यंत पोहोचलो, अरे! सत्य किती स्पष्ट आणि गौरवशाली दिसू लागले! तेच आहे! हाच ‘नित्य’ आहे! तर आता, पौल ‘जो आता अडथळा करीत आहे,’ किंवा अडवित आहे, याने काय अभिप्रेत करतो? ‘पापाचा मनुष्य’ आणि ‘दुष्ट’ याने पोपशाही अभिप्रेत आहे. तर मग, पोपशाही प्रकट होण्यास अडथळा आणणारी गोष्ट कोणती? ती म्हणजे मूर्तिपूजकता; तर मग, ‘नित्य’ याचा अर्थ मूर्तिपूजकता असलाच पाहिजे.’—Second Advent Manual, page 66.” J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील “सात वेळा” यांची पूर्तता होत असताना, मूर्तिपूजकत्वाने पवित्रस्थान व सैन्य यांना एक हजार दोनशे साठ वर्षे तुडविले, आणि त्यानंतर पोपशाहीनेही तसेच कार्य आणखी एक हजार दोनशे

साठ वर्षे केले. लूक आणि योहान यांच्या अनुसार, पोपशाहीने यरुशलेमाला एक हजार दोनशे साठ वर्षे तुडविले, जोपर्यंत 1798 मध्ये पोपशाहीला तिचा प्राणघातक घाव बसला नाही. 1798 मधून एक हजार दोनशे साठ वर्षे वजा केल्यास 538 येते. 538 मधून एक हजार दोनशे साठ वर्षे वजा केल्यास इ.स.पूर्व 723 येते, जेव्हा त्या काळाचा उत्तर दिशेचा अक्षरशः राजा असिरियाने इस्राएलच्या उत्तरेकडील राज्याला गुलामगिरीत नेले.

योहान फक्त त्या एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या कालखंडाचा उल्लेख करतो, ज्यामध्ये पोपसत्तेने पवित्रस्थान व सैन्य तुडविले; परंतु लूक त्या दोन्ही एक हजार दोनशे साठ वर्षांच्या कालखंडांचा निर्देश करतो, ज्यामध्ये मूर्तिपूजकता आणि पोपसत्ता यांनी यरुशलेम तुडविले, कारण तो असे म्हणतो, “जोपर्यंत अन्यजातींचे काळ पूर्ण होत नाहीत.” लूक यरुशलेमच्या तुडविण्याची ओळख केवळ एका “काळा”पेक्षा अधिक अशी करून देतो, कारण तो त्याला अन्यजातींच्या “काळांचे” परिपूर्ण होणे असे म्हणतो.

निश्चितच, १८५६ मध्ये मिलराइट अॅडव्हेंटिझम लाओदिकीया झाले, आणि सात वर्षांनी त्यांनी लेवीयविधी छब्बीस मधील “सात वेळा” या सत्याला नाकारले; म्हणून अॅडव्हेंटिझमला ही साधी बायबलकालीन तथ्ये दिसणे अशक्य आहे. मी ज्या तथ्याची ओळख करून देत आहे ती अशी आहे की, सात गडगडाटांचा गुप्त इतिहास—जो तीन मार्गचिन्हे ओळखतो, तसेच पहिल्या व दुसऱ्या मार्गचिन्हामधील एक कालावधी, आणि नंतर दुसऱ्या व तिसऱ्या मार्गचिन्हामधील दुसरा कालावधी—हा बनावट उत्तरराजाच्या भविष्यवाणीच्या रेषेत दर्शविला आहे.

ती रेषा इ.स.पूर्व ७२३ मध्ये सुरू झाली, जेव्हा इस्राएलचे उत्तरेकडील राज्य अशूरच्या राजाच्या—म्हणजेच उत्तर दिशेच्या प्रत्यक्ष राजाच्या—हातून गुलामगिरीत गेले. त्यानंतर ५३८ मध्ये, उत्तर दिशेच्या आध्यात्मिक राजास सामर्थ्य प्राप्त झाले, आणि मग त्याने आध्यात्मिक यरुशलेमाला आणखी एक हजार दोनशे साठ वर्षे तुडवून टाकले, जोपर्यंत १७९८ मध्ये त्याला प्राणघातक घाव बसला नाही. इ.स.पूर्व ७२३ पासून ५३८ पर्यंत, इस्राएलला अधीनतेत ठेवणाऱ्या सत्ता नेहमीच मूर्तिपूजक सत्ता होत्या.

ख्रिस्ताची रेषा इ.स. २७ मध्ये त्याच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी उत्तरच्या खऱ्या राजाच्या अभिषेकाची ओळख करून देते, आणि त्यानंतर बारा शतके साठ भविष्यसूचक दिवसांनी त्याला कूसार खिळले गेले. त्यानंतर इ.स. ३४ मध्ये स्तेफनाच्या दगडमारारपर्यंत त्याच्या शिष्यांना उत्तरच्या खऱ्या राजाचा संदेश सादर करण्यासाठी सामर्थ्य देण्यात आले. आपल्या सेवाकाळातील संपूर्ण बारा शतके साठ दिवसांत ख्रिस्त ज्या एकमेव वेळी चालला नाही, तो म्हणजे विजयप्रवेशात तो यरुशलेमात स्वार होऊन प्रवेश केला तेव्हा. म्हणून त्याने बारा शतके साठ दिवस यरुशलेम तुडविले, आणि कूसानंतर त्याच्या शिष्यांनीही तसेच केले. दोन्ही रेषांनी—उत्तरचा बनावट राजा आणि ख्रिस्त, उत्तरचा खरा राजा—बारा शतके साठ दिवस यरुशलेम व सैन्य तुडविले.

मूर्तिपूजकता ही प्रत्यक्ष यहुदांच्या पृथ्वीवरील पवित्रस्थान-सेवेच्या उपासना-व्यवस्थेची बनावट प्रतिकृती होती, आणि पापसत्ता ही आध्यात्मिक यहुदांच्या स्वर्गीय पवित्रस्थान-सेवेची बनावट प्रतिकृती आहे. मूर्तिपूजकतेची एक हजार दोनशे साठ वर्षे ही ख्रिस्ताच्या एक हजार दोनशे साठ दिवसांच्या समांतर होती, आणि पापसत्तेची एक हजार दोनशे साठ वर्षे ही शिष्यांच्या एक हजार दोनशे साठ दिवसांच्या समांतर होती.

त्या दोन ओळींपैकी प्रत्येकामध्ये सात गडगडाटांच्या लपविलेल्या इतिहासाची एकसारखी भविष्यवाणीची रचना अंतर्भूत आहे, जी जुलै, 2023 मध्ये सार्वजनिकरीत्या उघडली जाऊ लागली. हे उघडणे काही अंशाने मिलेराइट चळवळीच्या पहिल्या निराशेची ओळख पटल्यामुळे सिद्ध झाले. त्यांच्या पहिल्या निराशेमुळे एक कालखंड आरंभ झाला, ज्याला दहा कुमारिकांच्या दृष्टान्तात “विलंबाचा काळ” असे म्हटले आहे. “विलंबाचा काळ” न्यू हॅम्पशायरमधील एक्सेटर येथील छावणीसभेत समाप्त झाला, जेव्हा मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा संदेश पूर्णपणे स्थापित झाला होता. एक्सेटर येथील ती छावणीसभा दुसरी खूण ठरली, आणि त्यानंतर असा एक कालखंड आरंभ झाला ज्यामध्ये मध्यरात्रीच्या आक्रंदनाचा संदेश घोषित केला गेला, जोपर्यंत न्यायाची तिसरी खूण आणि अंतिम निराशा आली नाही.

तीन मार्गचिन्हे म्हणजे पहिली निराशा, मध्यरात्रीच्या हाकेचा संदेश, आणि अंतिम निराशा होत. ही तीन मार्गचिन्हे हिब्रू “सत्य” या शब्दाशी सुसंगत आहेत, जो हिब्रू वर्णमालेतील पहिले, तेरावे, आणि अंतिम अक्षर दर्शवितो. पहिले आणि अंतिम ही दोन्ही निराशा असल्यामुळे, ते अल्फा आणि ओमेगा यांच्या स्वाक्षरीचे प्रतिनिधित्व करते.

मिलेराइट इतिहासामध्ये एक हजार दोनशे साठ दिवसांचे थेट प्रतिरूप आढळत नाही; तरीही मिलेराइट इतिहास हा पहिल्या चळवळीचा इतिहास आहे आणि म्हणूनच तो शेवटच्या चळवळीचा प्रतिरूप ठरतो. शेवटच्या चळवळीतील पहिल्या निराशेचा इतिहास १८ जुलै, २०२० रोजी आरंभ झाला, आणि तो प्रकटीकरण अध्याय अकरा मध्ये चित्रित केला आहे. प्रकटीकरण अध्याय अकरा मध्ये त्या दोन साक्षीदारांचा वध केला जातो, ज्यामुळे शेवटच्या चळवळीतील पहिल्या निराशेची खूण पटते; आणि त्या निराशेचे प्रतिरूप पहिल्या चळवळीत आधीच दर्शविले गेले होते.

प्रकटीकरण अकराव्या अध्यायात, निराशेने अशा बारा शंभर साठ दिवसांच्या कालखंडास आरंभ करून दिला की ज्यामध्ये त्यांची मृत देहे रस्त्यावर पडून होती; अशा रीतीने दृष्टांतातील विलंबाच्या काळाची खूण करण्यात आली. त्यांच्या पुनरुत्थानाच्या वेळी, रविवारच्या कायद्याच्या न्यायनिवाड्याच्या त्याच घटकेत त्यांना एक ध्वजचिन्ह म्हणून उचलण्यात येते. दोन साक्षीदारांच्या इतिहासात बारा शंभर साठ दिवसांचा एक प्रतीकात्मक कालखंड समाविष्ट आहे.

सात गर्जनांच्या गुप्त इतिहासामधील तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीचे तपशील इतर समांतर रेषांपेक्षा अधिक विशिष्टता प्रदान करतात; परंतु तिसऱ्या देवदूताची रेषा, उत्तर दिशेच्या खऱ्या राजाची रेषा, आणि उत्तर दिशेच्या बनावट राजाची रेषा — या सर्वांमध्ये आरंभबिंदू, त्यानंतर मध्यबिंदूपर्यंत पोहोचणारा एक कालखंड, आणि त्यानंतर अंतिमबिंदूवरील न्यायापर्यंत पोहोचणारा आणखी एक कालखंड — अशीच भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये आढळतात.

एक हजार दोनशे साठ दिवस हे सात गडगडाटांच्या गुप्त इतिहासातील एक प्रमुख घटक आहे. प्रकटीकरण अध्याय बारा मध्ये या एक हजार दोनशे साठ दिवसांचे प्रतीक “अरण्य” असे दर्शविले आहे.

आणि ती स्त्री अरण्यात पळून गेली; तेथे तिच्यासाठी देवाने तयार केलेले एक स्थान आहे, जेणेकरून तेथे त्यांनी तिचे एक हजार दोनशे साठ दिवस पालनपोषण करावे. प्रकटीकरण 12:6.

पापसत्तेच्या तुडवणुकीपासून सुटका व्हावी म्हणून मंडळी बारा शंभर साठ वर्षे अरण्यात पळून गेली. चौदावा पद आणखी एक साक्ष देतो.

आणि त्या स्त्रीला मोठ्या गरुडाचे दोन पंख देण्यात आले, यासाठी की ती सर्पांच्या समोरून अरण्यात, आपल्या स्थानी उडून जावी; तेथे तिचे एक काळ, आणि काळे, आणि अर्धा काळ इतक्या काळपर्यंत पोषण केले जाते. प्रकटीकरण 12:14.

मंडळीने अजगराच्या व पोपसत्तेच्या छळापासून सुटका करून घेण्यासाठी एक हजार दोनशे साठ वर्षे अरण्यात आश्रय घेतला; म्हणून “अरण्य” हे त्या एक हजार दोनशे साठ दिवसांचे प्रतीक आहे. हा अंक दानियेल व प्रकटीकरण या ग्रंथांत थेट सात वेळा आढळतो; परंतु पवित्र शास्त्रात तो इतर अनेक प्रकारांनीही दर्शविला आहे. प्रत्येक प्रसंगी तो लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील “सात काळ” यांचेच प्रतिनिधित्व करतो.

इ. स. पू. ७२३ पासून इ. स. ५३८ पर्यंत मूर्तिपूजकत्वाने पवित्रस्थान व सैन्य यांना तुडविले असेल, किंवा पोपसत्तेने आध्यात्मिक यरुशलैम व त्यातील उपासकांना तुडविले असेल, तरी ते देवाच्या लोकांच्या विखुरण्याचे एक उदाहरण होते; आणि हे देवाच्या लोकांनी लेवीय पुस्तकाच्या पंचविसाव्या व सव्वीसाव्या अध्यायांत दर्शविलेल्या “भूमीच्या शब्दाथांच्या” कराराचे उल्लंघन केल्यामुळे घडून आले. सव्वीसाव्या अध्यायात त्यास देवाच्या कराराचा वाद असे म्हटले आहे.

आणि मी तुमच्यावर तलवार आणीन, जी माझ्या कराराच्या वादाचा सूड उगवील; आणि जेव्हा तुम्ही तुमच्या नगरांच्या आत एकत्र जमाल, तेव्हा मी तुमच्यामध्ये महामारी पाठवीन; आणि तुम्ही शत्रूच्या हाती दिले जाल. लेवीय 26:25.

देवाच्या कराराविरुद्धच्या बंडाने देवाच्या लोकांवर ती गुलामगिरी व तितरबितर होणे आणले, ज्याचे प्रतिनिधित्व “माझ्या कराराचा वाद” असे केले आहे. शिक्षेचे आकलन न करता—जिला दानियेल मोशेचा “शाप” आणि “शपथ” असे म्हणतो, आणि जिला “माझ्या कराराचा वाद” असेही म्हटले जाते—मनुष्य दानियेल अध्याय नऊमध्ये दर्शविलेल्या ख्रिस्ताच्या कार्याचा अधिक गहन अर्थ पाहण्यापासून आंधळा होतो. एलेन व्हाइट यांच्या लिखाणांत, लाओदिकीयेच्या आंधळेपणात असलेल्या देवाच्या लोकांविषयी सातत्याने केलेले मूल्यांकन असे आहे की ते “कारणापासून परिणामापर्यंत तर्क” करू शकत नाहीत. तुम्ही अंधकारमय युगातील एक हजार दोनशे साठ वर्षे समजत असल्याचा दावा करू शकता, परंतु त्या तुडवून टाकण्याच्या “कारणा”चे तुम्हाला ज्ञान नसेल, तर तुम्ही आंधळे आहात.

आणि तो एका सप्ताहासाठी अनेकांबरोबर करार दृढ करील; आणि त्या सप्ताहाच्या मध्यभागी तो बलिदान व अन्नार्पण थांबवील; आणि घृणास्पद गोष्टींच्या प्रसारामुळे तो त्यास ओसाड करील, अगदी समाप्तीपर्यंत; आणि जी गोष्ट ठरविण्यात आली आहे ती त्या ओसाड झालेल्यावर ओतली जाईल. दानियेल ९:२७.

ख्रिस्ताने कराराची केलेली पुष्टी ही थेटपणे “त्याच्या कराराच्या विवादाशी” संबंधित आहे. “शापाचा” कालावधी दोन हजार पाचशे वीस वर्षांचा होता, आणि ख्रिस्ताने त्याच कराराची केलेली पुष्टी याचा कालावधी दोन हजार पाचशे वीस दिवसांचा होता. “सत्य” या हिब्रू शब्दाशी सुसंगतपणे, जो सात मेघगर्जनांच्या गुप्त इतिहासाची रचना प्रदान करतो, ख्रिस्ताने आपल्या कराराची पुष्टी करावयाच्या भविष्यसूचक आठवड्यात तीन मार्गचिन्हे होती, जी हिब्रू वर्णमालेतील पहिले, तेरावे आणि शेवटचे अक्षर यांद्वारे प्रतिनिधित्व केली जातात.

त्या आठवड्याचा पहिला मार्गचिन्ह त्याचा बाप्तिस्मा होता, दुसरे मार्गचिन्ह क्रूस होते, आणि शेवटचे स्तेफनाचा मृत्यू होते. स्वर्गीय देवदूतांनी विल्यम मिलर यांना “सात काळ” पाहण्यास जसे मार्गदर्शन केले, तसे लेवीयविवरण अध्याय छब्बीसमधील “सात काळ” पाहण्यास नकार देणे, त्या अगदी भविष्यवाणीकडे पूर्णपणे पाहण्याची क्षमता नष्ट करते—जिथे ख्रिस्ताने आपले रक्त सांडले आणि त्या अगदी कराराची पुष्टि केली, ज्यास त्याच्या प्राचीन शब्दशः लोकांनी नाकारले होते. जे कोणी शेवटी तारण पावतील, त्यांना “सत्य” याचे केवळ अंशतः आणि अपूर्ण आकलन असेल. परंतु जो कोणी जाणीवपूर्वक “सत्य” पाहण्यास नकार देतो, तो तारण पावत नाही. पित्याकडे जाण्याचा एकच मार्ग आहे, आणि तो म्हणजे येशू; आणि येशू हेच “सत्य” आहे.

चिंतन करण्यास ही एक मोलाची समज आहे, कारण ती लेवीयव्यवस्था पंचविसावा व सव्वीसावा अध्याय यांतील कराराशी संबंधित आहे. “सात वेळा” हा “शाप” प्राचीन प्रत्यक्ष इस्राएलावर त्यांच्या देशाला विश्रांती देण्याच्या नियमांची अंमलबजावणी करण्यास अनिच्छेमुळे, तसेच जुबिलीच्या आज्ञांचे पालन न केल्यामुळे आला. तो वगळण्याचा पाप होता. हा शाप त्यांच्यावर अशा कार्यांचे वर्जन केल्याबद्दल आला, जे त्यांना करण्याची आज्ञा दिली होती; त्यांनी “तू खून करू नकोस” किंवा “तू चोरी करू नकोस” अशा आज्ञांचा प्रत्यक्ष भंग केला होता म्हणून नव्हे. त्यांनी फक्त देशाला विश्रांती देण्यास संबंधित मार्गदर्शक नियमांकडे दुर्लक्ष केले. जे अॅडव्हेंटिस्ट केवळ काहीही अपवित्र कारणास्तव “सात वेळा” स्वीकारत नाहीत—ज्याचा शोध घेण्यास देवदूतांनी विल्यम मिलर यांना मार्गदर्शन केले—त्यांनी फक्त त्या सत्याचा खरोखर शोध घेण्यासाठी कधी वेळच काढला नाही, आणि ते त्याच प्रकारच्या वगळण्याच्या बंडखोरीचे कार्य करीत आहेत, कारण ते प्राचीन प्रत्यक्ष इस्राएलाने ज्या त्याच करारविषयक माहितीकडे दुर्लक्ष केले, त्याच्याकडे दुर्लक्ष करीत आहेत. आरंभ शेवटाचे चित्रण करतो.

प्रकटीकरण बारा अध्यायातील बारा शंभर साठ दिवस, ज्याची ओळख “अरण्य” अशी दिली आहे, तो “सात काळांचा” एक प्रतीक आहे. ख्रिस्ताच्या सेवाकार्यातील बारा शंभर साठ दिवस आणि शिष्यांच्या सेवाकार्यातील बारा शंभर साठ दिवस हे दोन्ही करार दृढ केला जात होता त्या संपूर्ण आठवड्याचे प्रतिनिधित्व करतात. तसेच, पगानवादाने देवाच्या लोकांना तुडविले त्या बारा शंभर साठ वर्षे आणि पोपसत्तावादाने देवाच्या लोकांना तुडविले त्या बारा शंभर साठ वर्षे, ही दोन्ही मोशेच्या शापातील संपूर्ण “सात काळांचे” प्रतिनिधित्व करतात.

प्रकटीकरण अकरावा अध्यायात, एक हजार दोनशे साठ दिवसांनंतर, मृत हाडांना पुन्हा जीवन दिले जाते, जेणेकरून ते एक लाख चव्वेचाळीस हजार म्हणून करारात प्रवेश करू शकतील. परंतु त्या करारसंबंधाची पूर्तता करण्यासाठी, त्यांना त्या कराराच्या अटी पूर्ण करणे आवश्यक आहे, जसे दानिएलने नवव्या अध्यायात केले. “सात वेळा” या कराराच्या अटींमध्ये, जे स्वतःला शत्रूच्या भूमीत आढळतात त्यांच्यासाठी विशिष्ट निर्देश आहेत. जेव्हा आपल्याला विखुरले गेले आहे या वास्तवाची जाणीव होऊन लोक परमेश्वराकडे परत येण्याची इच्छा करतात, तेव्हा लेवीयविधी सव्वीसावा अध्याय त्यांनी कसे परत यावे याविषयी निर्देश देतो.

आणि तुमच्यापैकी जे उरतील ते आपल्या शत्रूंच्या देशात आपल्या अधर्मांमुळे क्षीण होतील; आणि त्यांच्या पित्यांच्या अधर्मांमुळेही ते त्यांच्यासह क्षीण होतील. जर त्यांनी आपला अधर्म, आणि आपल्या पित्यांचा अधर्म, माझ्याविरुद्ध त्यांनी केलेल्या आपल्या अपराधासह, कबूल केला, आणि त्यांनी माझ्याविरुद्ध चाल केली हेही कबूल केले; आणि मीही त्यांच्याविरुद्ध चाललो, आणि त्यांना त्यांच्या शत्रूंच्या देशात आणले, हेही कबूल केले; जर मग त्यांच्या सुंता न झालेल्या हृदयाला नम्रता येईल, आणि ते आपल्या अधर्माच्या शिक्षेस मान्यता देतील: तर मी याकोबाबरोबर केलेला माझा करार स्मरेन, आणि इसहाकाबरोबर केलेला माझा करारही स्मरेन, आणि अब्राहामाबरोबर केलेला माझा करारही स्मरेन; आणि मी त्या देशालाही स्मरेन. लेवीय 26:39-42.

शास्त्रांमधील “pine away” या अभिव्यक्तीचा अर्थ विरघळणे, भ्रष्ट होणे आणि झिजून नष्ट होणे असा आहे. “Pine away” होणे म्हणजे मृत, कोरड्या हाडांच्या अवस्थेत क्षीण होत जाणे होय. आणि ही सूचना मृत्यूकडे निर्देश करते, कारण ती त्यांच्या स्थितीची जाणीव होणाऱ्यांना “तुमच्या शत्रूंच्या देशात” असल्याप्रमाणे दर्शविते.

नष्ट केला जाईल असा शेवटचा शत्रू म्हणजे मरण होय. १ करिंथकरांस १५:२६.

१८ जुलै २०२० रोजी, तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीतील पहिले निराशाजनक अपयश घडले. पवित्र भविष्यवाणीतील सुधारणा-रेषांमधील इतर सर्व पहिल्या निराशाजनक अपयशांनी त्याचे प्रतिरूप दाखविले आहे. यहेज्केल अध्याय सदतीस शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या लोकांची अशी ओळख करून देतो की ते विरघळून गेलेले, भ्रष्ट झालेले आणि नष्ट होऊन गेलेले आहेत, इतके की ते केवळ मृत, कोरड्या हाडांची एक दरी राहिली आहेत. ते शत्रूच्या भूमीत आहेत, जी मृत्यूची भूमी आहे. प्रकटीकरण अकरा मध्ये, दोन साक्षीदारांना ठार मारण्यात आले आणि रस्त्यावर पडून ठेवण्यात आले. सर्व संदेषे एकमेकांशी सहमत आहेत. म्हणून मोशे त्या रस्त्यावर मृत पडलेल्यांशी बोलत आहे, जो यहेज्केलच्या दरीतून जातो. त्यांच्या निराशेच्या स्थितीत त्यांना यिर्मयाद्वारे सूचना देण्यात येतात.

म्हणून परमेश्वर असे म्हणतो, “जर तू परत फिरलास, तर मी तुला पुन्हा आणीन, आणि तू माझ्या समोर उभा राहशील; आणि जर तू निकृष्टापासून मौल्यवान वेगळे काढशील, तर तू माझ्या मुखासारखा होशील; त्यांनी तुझ्याकडे परत यावे, पण तू त्यांच्याकडे परत जाऊ नकोस.” यिर्मया 15:19.

यिर्मयाला हे कळविण्यात आले की, जर त्याला देवासाठी बोलायचे असेल, तर त्याने परतले पाहिजे; आणि तसे करताना त्याने मौल्यवान व नीच यांना वेगळे केले पाहिजे. या उताऱ्याचा संदर्भ हे स्पष्ट करतो की नीच तेच आहेत, ज्यांच्याकडे त्याने परत जाऊ नये. या उताऱ्यात त्याचे निराश अवस्थेत चित्रण केले असता, तो हे सांगतो की तो एकटाच होता.

मी उपहास करणाऱ्यांच्या सभेत बसलो नाही, आणि आनंद मानला नाही; तुझ्या हातामुळे मी एकटाच बसलो; कारण तू मला संतापाने भरून टाकिले आहेस. यिर्मया 15:17.

यिर्मया हा “उपहास करणाऱ्यांच्या सभेत” बसला नव्हता, कारण तो एकटाच बसला होता. त्याने त्या नीच लोकांकडे परत जाऊ नये, जे उपहास करणाऱ्यांची सभा आहेत. इ.स. १८६३ मध्ये, अॅडव्हेंटिझमने “उपहास करणाऱ्यांच्या सभेकडे” आपले परतणे सुरू केले, जेव्हा त्याने मोशेच्या “सात वेळा” यांना नाकारण्यासाठी बाबेलच्या कन्यांची बायबलाधारित पद्धतशास्त्र पुन्हा स्वीकारले. परंतु यिर्मया मिलेराइट इतिहासापेक्षा अधिक विशिष्टपणे अंतिम दिवसांविषयी बोलत आहे. जेव्हा मृत हाडांच्या दरीतील लोकांना हे उमगते की ते शत्रूंच्या भूमीत आहेत, तेव्हा त्यांनी

त्या लोकांकडे कधीही परत जाऊ नये, ज्यांनी रस्त्यावर त्यांच्या मृत्यूवर आनंद केला होता. तो समूह यिर्मयाकडे परत येऊ शकतो, परंतु तो त्यांच्याकडे परत जाऊ शकत नाही.

परंतु जर त्यांना परत यावयाचे असेल, तर त्यांनी “सात वेळा” यांच्याशी थेट संबंधित असलेल्या मोशेने दिलेल्या निर्देशांचेही पालन केले पाहिजे. प्रकटीकरण अकरा अध्यायातील जे रस्त्यात मेलेले आहेत, ते साडेतीन दिवस मेलेले असतात, जे भविष्यसूचक अर्थाने “अरण्य” आहे.

म्हणूनच मृतांच्या प्रारंभीच्या जागृतीची सिद्धी अशा संदेशाद्वारे होते की ज्यामुळे हाडे एकमेकांशी जुळून बांधली जातात, परंतु ते अद्याप जिवंत नसतात. त्यांना एक बलाढ्य सैन्य बनविण्यासाठी चार वाऱ्यांच्या संदेशाची, म्हणजेच शिक्कामोर्तब करणाऱ्या संदेशाची, आवश्यकता असते. त्यांना एकत्र आणणारा पहिला संदेश एका “वाणी”कडून येतो.

“माझ्या लोकांचे सांत्वन करा, सांत्वन करा,” असे तुमचा देव म्हणतो. “यरुशलेमच्या मनाशी बोला, आणि तिला पुकारून सांगा की तिची युद्धसेवा संपली आहे, तिचे अधर्म क्षमिले गेले आहे; कारण तिच्या सर्व पापांबद्दल तिने परमेश्वराच्या हातून दुप्पट घेतले आहे. अरण्यात हाक मारणाऱ्याचा आवाज: परमेश्वराचा मार्ग तयार करा, वाळवंटात आपल्या देवासाठी राजमार्ग सरळ करा. प्रत्येक दरी उंच केली जाईल, आणि प्रत्येक पर्वत व टेकडी खाली केली जाईल; वाकडे सरळ केले जाईल, आणि खडबडीत स्थाने सपाट केली जातील.” यशया 40:1-4.

आवाज अरण्यातून येतो, जे “सात वेळा” यांच्या विखुरणुकीचे प्रतीक आहे. तो आवाज अरण्यात आहे, कारण यहेज्केललाही मृत हाडांच्या दरीत नेण्यात आले होते. तो दूरून नव्हे, तर त्या दरीतूनच साक्ष देत होता.

परमेश्वराचा हात माझ्यावर होता, आणि परमेश्वराच्या आत्म्याने मला बाहेर नेले, आणि हाडांनी भरलेल्या दरीच्या मध्यभागी मला आणून उभे केले. यहेज्केल 37:1.

दरी ही साडेतीन दिवसांचे अरण्य आहे. त्या वाणीचे अभिवचन असे आहे की यरुशलेमेचे अधर्म क्षमिले गेले आहे आणि तिचे युद्ध संपले आहे. हे अभिवचन शेवटच्या दिवसांत पूर्ण होणाऱ्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या मुद्रीकरणाचे प्रतिनिधित्व करित आहे. परंतु तिच्या अधर्माच्या क्षमेशी तिच्या सर्व पापांसाठी “दुप्पट” प्राप्त होण्याचा संबंध जोडलेला आहे. मोशेने दिलेला उपाय केवळ त्यांच्या स्वतःच्या अधर्माची नव्हे, तर त्यांच्या पित्यांच्या अधर्माचीही कबुली मागतो. जर त्यांनी ती आज्ञा पूर्ण केली, तर त्यांचा अधर्म क्षमिला जाईल.

या सत्यांचे विवेचन आपण पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

होय, सर्व इस्राएलाने तुझ्या व्यवस्थेचे उल्लंघन केले आहे, अगदी दूर जाऊन, म्हणजे तुझ्या वाणीचे पालन करू नये म्हणून; म्हणून शाप आमच्यावर ओतला गेला आहे, आणि देवाचा सेवक मोशे याच्या व्यवस्थेत लिहिलेली शपथही, कारण आम्ही त्याच्याविरुद्ध पाप केले आहे. आणि त्याने आपली ती वचने दृढ केली आहेत, जी त्याने आमच्याविरुद्ध, आणि आमचा न्याय करणाऱ्या आमच्या न्यायाधीशांविरुद्ध सांगितली होती, आमच्यावर मोठे अनर्थ आणून; कारण संपूर्ण आकाशाखाली जेरुसलेमवर जे घडविण्यात आले, तसे कधीच घडविण्यात आले नव्हते. मोशेच्या व्यवस्थेत जसे लिहिले आहे, तसे हे सर्व अनर्थ आमच्यावर आले आहे; तरीही आम्ही परमेश्वर आमच्या देवासमोर प्रार्थना केली नाही, की आम्ही आमच्या अधर्मापासून वळावे, आणि तुझे सत्य समजून घ्यावे. दानियेल 9:11-13.